

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Η αναιρεσείουσα προβάλλει τους ακόλουθους λόγους αναιρέσεως:

1. Πρώτος λόγος αναιρέσεως: παράβαση του άρθρου 107, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ενέχει παράβαση του άρθρου 107, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο, εάν δεν είχε υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εκτίμηση της επίμαχης αποφάσεως της αναιρεσίβλητης, θα έπρεπε να έχει συναγάγει ότι η έλλειψη χωριστής εξετάσεως του ζητήματος αν, και κατά πόσον, η χορήγηση της ενισχύσεως θα συνεπαγόταν νόθευση του ανταγωνισμού συνιστά παράβαση του άρθρου 107, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΣΛΕΕ.

Το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη ότι η αναιρεσίβλητη δεν μπορούσε να περιορίσει την εξέτασή της μόνον στον καθορισμό των εκ των προτέρων υπολογισθεισών πρόσθετων δαπανών για το σχέδιο στη μειονεκτική τοποθεσία και να «συναγάγει κατά τεκμήριο» –αγνοώντας πλήρως τη συγκεκριμένη θέση της αναιρεσείουσας στην αγορά– ότι κάθε ενίσχυση μεγαλύτερου ποσού συνεπαγόταν νόθευση του ανταγωνισμού.

2. Δεύτερος λόγος: παράβαση του άρθρου 288 ΣΛΕΕ και των άρθρων 3 και 13, παράγραφος 1, του Γενικού κανονισμού απαλλαγής κατά κατηγορία του 2008 καθώς και παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ενέχει παράβαση του άρθρου 288 ΣΛΕΕ και των άρθρων 3 και 13, παράγραφος 1, του Γενικού κανονισμού απαλλαγής κατά κατηγορία (στο εξής: Γενικός κανονισμός του 2008), καθόσον το Γενικό Δικαστήριο, εάν δεν είχε υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο, δεν θα μπορούσε να έχει δεχθεί ότι η αναιρεσίβλητη είχε αρμοδιότητα να εξετάσει ενισχύσεις εκ νέου και να κηρύξει, με απόφαση, το μη συμβατό αυτών, στο μέτρο κατά το οποίο οι εν λόγω ενισχύσεις, ποσού ανερχόμενου έως το κατώτατο όριο του άρθρου 6, παράγραφος 2, του Γενικού κανονισμού του 2008, είχαν ήδη κηρυχθεί ουσιαστικά συμβατές με την εσωτερική αγορά βάσει διατάξεων του ιεραρχικώς υπέρτερου, παράγωγου δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Επιπλέον, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση έχει ως συνέπεια να υφίσταται η αναιρεσείουσα δυσμενή διάκριση σε σχέση με τους ανταγωνιστές της λόγω της απαγορεύσεως λήψεως ενισχύσεως ποσού υπερβαίνοντος τα 17 εκατομμύρια ευρώ και ανερχόμενου έως το κατώτατο όριο του Γενικού κανονισμού του 2008. Τούτο δε διότι κάθε –ακόμη και κατέχων δεσπόζουσα θέση– ανταγωνιστής θα είχε τη δυνατότητα, σε αντίστοιχη περίπτωση, να λάβει, για επένδυση αντίστοιχου ύψους, ενίσχυση ποσού ανερχόμενου έως το κατώτατο όριο βάσει του γερμανικού νόμου περί επιδοτήσεως των επενδύσεων.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Centrale Raad van Beroep (Κάτω Χώρες) στις 4 Δεκεμβρίου 2017 — M. Çoban κατά Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

(Υπόθεση C-677/17)

(2018/C 094/06)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Centrale Raad van Beroep

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αναιρεσείων: M. Çoban

Αναιρεσίβλητο: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

Προδικαστικό ερώτημα

Πρέπει το άρθρο 6, παράγραφος 1, της απόφασης 3/80 ⁽¹⁾ του Συμβουλίου συνδέσεως ΕΟΚ-Τουρκίας, σε συνδυασμό με το άρθρο 59 του προσθέτου πρωτοκόλλου, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αντιτίθεται σε ρύθμιση κράτους μέλους, όπως αυτή του άρθρου 4a του Toeslagenwet (νόμου περί συμπληρωματικών παροχών), σύμφωνα με την οποία μια χορηγηθείσα συμπληρωματική παροχή καταργείται όταν ο δικαιούχος εγκαθίσταται στην Τουρκία, ακόμη και αν ο δικαιούχος αυτός εγκατέλειψε αυτοβούλως το έδαφος του κράτους μέλους; Έχει συναφώς σημασία ότι κατά τον χρόνο της αναχωρήσεώς του ο ενδιαφερόμενος δεν διαθέτει πια δικαίωμα διαμονής βάσει του καθεστώτος συνδέσεως, αλλά διαθέτει άδεια διαμονής επί μακρόν διαμένοντος στην ΕΕ; Έχει συναφώς σημασία ότι εθνική ρύθμιση επιτρέπει στον ενδιαφερόμενο να επιστρέψει εντός ενός έτους από την αναχώρησή του και έτσι να ανακτήσει τη συμπληρωματική παροχή και ότι αυτός διατηρεί τη δυνατότητα αυτή όσο διαθέτει άδεια διαμονής επί μακρόν διαμένοντος στην ΕΕ;

⁽¹⁾ Απόφαση 3/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, περί της εφαρμογής των καθεστώτων κοινωνικής ασφάλισης των κρατών μελών των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στους Τούρκους εργαζόμενους και στα μέλη των οικογενειών τους (ΕΕ 1983, C 110, σ. 60).

Αίτηση προδικαστικής απόφασης την οποία υπέβαλε το Hof van beroep te Antwerpen (Βέλγιο) στις 4 Δεκεμβρίου 2017 — Vlaams Gewest, εκπροσωπούμενη από τη Vlaamse regering διά του Vlaamse Minister van Begroting, Financiën en Energie en Vlaams Gewest, εκπροσωπούμενη από τη Vlaamse regering διά του Vlaamse Minister van Omgeving, Natuur en Landbouw κατά Johannes Huijbrechts

(Υπόθεση C-679/17)

(2018/C 094/07)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Hof van beroep te Antwerpen

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εκκαλούσες: Vlaams Gewest, εκπροσωπούμενη από τη Vlaamse regering διά του Vlaamse Minister van Begroting, Financiën en Energie en Vlaams Gewest, εκπροσωπούμενη από τη Vlaamse regering διά του Vlaamse Minister van Omgeving, Natuur en Landbouw

Εφεσίβλητος: Johannes Huijbrechts

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Συνιστά παραβίαση της ελεύθερης κυκλοφορίας των κεφαλαίων κατά την έννοια του άρθρου 63 ΣΛΕΕ μια κατάσταση όπου κληρονόμος κληρονομεί δασική έκταση, η οποία βρίσκεται στην αλλοδαπή και αποτελεί αντικείμενο αειφόρου διαχείρισεως, χωρίς απαλλαγή από τον φόρο κληρονομίας βάσει του άρθρου 55 quater VI.W.Succ. (νυν άρθρου 2.7.6.0.3 VI.C.Fisc.), ενώ κληρονόμος που κληρονομεί δασική έκταση η οποία βρίσκεται στην ημεδαπή και αποτελεί αντικείμενο αειφόρου διαχείρισεως απαλλάσσεται από τον φόρο κληρονομίας βάσει του άρθρου 55 quater VI.W.Succ. (νυν άρθρου 2.7.6.0.3 VI.C.Fisc.);
- 2) Συνιστά το συμφέρον της φλαμανδικής κομοστέγης κατά την έννοια του άρθρου 55 quater VI.W.Succ. (νυν άρθρου 2.7.6.0.3 VI.C.Fisc.) επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος ο οποίος δικαιολογεί μια ρύθμιση με την οποία το ευεργέτημα της απαλλαγής από τον φόρο κληρονομίας περιορίζεται στις δασικές εκτάσεις που βρίσκονται στη Φλάνδρα και αποτελούν αντικείμενο αειφόρου διαχείρισεως;